

Ayşenur Yazıcı

ÇİT

DESTEK YAYINLARI: 1367
EDEBİYAT: 410

AYŞENUR YAZICI / ÇİT

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaloğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Melike Doğan
Sayfa Düzeni: Melike Doğan
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Kasım 2020
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-999-9

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com
Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

Ayşenur Yazıcı

ÇİT

*Bir insan insanlıktan çıkarken
Birçok hayat ince kıyım doğrandı
Ve kimse kılını kıpırdatmadı...*

#katledilenhiçbirkadınıunutmuyoruz

Önden Bir Söz

Herkes tektir evrende! Eşi yoktur. Her insanın kabuğunu kazıdığınızda altından başka bir ruh çıkar. Kıymeti açarsanız içinden kıymetsiz, siyahı sildiğinizde beyaz çıkar! Birinin eksigi diğerinde bolluktur. Çirkin içinde güzeli, güzel içinde çirkini barındırır. Her şey zıddıyla kaimdir. Düşünelim, mukayese edelim, gerçeğe ulaşalım diye.

İşte bunun için hikâyelerimde hep kalbinizi delen bir şeyleri dile getiririm. İçinizde, zıddıyla çarpışıp gerçeği çıkarmak size düşer!

Heba olmuş hayatlara şahit olduğumda aklım bulanır. Kahr taşları oturur yüreğime, umut mumları yakarım o taşların üzerlerine ve “Keşke olsaydı!”/”Ah, olmasaydı!”/”Ders olsun!” dediklerimi serpiştirerek hayatı kâğıda dökerim.

Gece uyanıp yazdığım da olur. Hiç uyumadan yazdığım da. Hayattan kopup öykünün içine düşerim. Bir kuyuya düşer gibi.

Çoğu zaman ben değil, bir ses yazdırır bana yitenin ardında kalanların söylediklerini, hissettiklerini, gizlediklerini ve dilediklerini. Ve her romanımda bir müzik sabitlenir kulağıma, kuyunun içinde durmadan onu dinler yazarım. Notaların da duygulara dönüştüğü müzikler vardır... *Çit* adını verdiğim bu hikâyenin dört satırlık gerçek haberini gazetede okuduğumda içime saplanan hançeri, son satırı yazdığım da çıkarttım! Hâlâ kanıyor.

Başkalarının canı yandığında sizin de canınız yanıyor, hikâye bittiğinde acının, çaresizliğin içinden “zıddını” çıkarmak size düşüyor... Ve de bir daha yaşanmaması için elinizden geleni yapmak... İnsan ölüp dünyada yerini yeni bir insana bırakırken daha temiz, merhametli ve adil nesiller oluşmak zorunda. Yoksa o kıymetli hediye, “ömrü” ziyan etmiş oluruz.

Etmeyin. Olur mu?

Ağustos 2020

Haber sitelerine düşen ve Damal'da yaşanan bir olay, roman haline getirilirken tüm sebepler ve ince detaylar tamamen yazar tarafından kurgulanmıştır... Olayın böyle gelişip gelişmediği bilinmiyor.

Babamın boğazından çıkan ses, çamurun içerisinde debelenen kör camızın böğürtüsüne benziyor. Daha on iki yaşındayım. Bir hırsız gibi çekinerek uzanıp, kapı aralığından korka korka annemlerin bulunduğu odaya bakarken altıma işediğim için utanç ve korku karışımı bir hisle üşüyor, titriyorum... Anamın şişmiş yüzünde mavi gözlerinden biri kapanmış, yere ağır ağır kan damlıyor, dişinin delip dışarı çıktığı dudağından boynuna doğru kahverengi koyu bir kan sızıyor. Çaresizce eliyle yüzünü korumaya çalışıyor, cılız sesiyle söylediği anlaşılmıyor:

“Mehmet annemgiller getirdi yünleri diyorum, çok acıyor bırak kolumu! Yeter artık! Bana ve çocuklara ettiğin eziyetten iflahımız kesildi. Bırak beni anam avradım olsun yine polise gideceğim, senin hakkından onlar gelir.”

Babam bağırıyor:

“Ulan daha dört gün önce polisteydim yine senin yüzünden! Bir daha polise filan gidemeyeceksin Zeynep. Rezil ettin beni ahaliye! Yalancı! Nereden para buldun da bu yünleri aldın? Kiminle yatıp kalkıyorsun? Sen bu çocukları da dostundan yaptın değil mi kaltak? Boşanma davasını da bunun için

açtın! Boşanamayacaksın benden. Boşansan da gelip seni lime lime doğrarım. Çocuklarını da... Duydun mu?”

Bir eliyle annemin morarmış bileklerini zapt etmeye çalışan babamın boynu kara bir solucan gibi uzamış, omuzları arkaya gerilmiş, göğüs kafesi kurdun karşısında kalmış bir köpek gibi inip kalkıyordu. Ellerimle gözlerimi kapadım! Arkamda, kardeşim Emin'in iniltiye dönmüş yeknesak ağlaması kesildi. Derin bir nefes alıp durdu... Sonra tüm gücüyle bir daha bağırarak ağlamaya başlayınca babam kafasını kapıdan yana çevirdi ve beni gördü:

“Yusuf! Eşşoğlu eşek! Koş mutfaktan bıçağı getir!”

Gözleri oyuklarından fırlamış bu adam artık babam gibi bakmıyordu. Eskimiş, iri gül desenli divanın ucuna sığınmış ağlayan Emin, çenesinden akan sümüklerinin ve gözyaşlarının kirlettiği yüzünü, ilmeği kaçmış hırkasının koluna silerek yerinde büzüştü.

“Ge... getiyme a... a... ağabey, getiyme!”

Başımı, efsunlanmış gibi bakakaldığım muharebeden alıp çişle ıslanmış çoraplarıma, ayaklarıma çevirdim, üşüyor ve tüm bedenimin titremesine engel olamıyordum. Annemin saçlarından yolunmuş perçemler yerde, yolluğun çizgilerinin üzerinde, dokuma tezgâhının kaçırdığı bir ilmek düğümü gibi duruyor.

Gözlerim, bu mat uzun saç tellerinin kapının altından gelen üfürtüyle yolluğun üzerinde bir havalanıp bir durmasına takılı kaldı. Donmuştum! Hipnotize olmuş gibi. Emin'in hıçkırıkları yavaş yavaş kulaklarımdan bir kuyunun derinliklerine inmeye başladı. Yerde rüzgârın havalandırdığı anamın siyah saç telleri ve ben, dünyadan uzak bir fanusun içinde uyuyakaldık! Babam okkalı bir küfür salladı, sonra yine seslendi:

“Yusuf! Bıçağı getir! Koduğumun çocuğu!”

Görünmez bir el vücudumu iteledi, uyandım. Bir anda karar verdim. Annemi kurtaracaktım.

İdrarımla ıslanmış yorgun kilimin, anamın kopmuş saçlarının üzerinden atladım. Kururken yeşil yağlıboyanın üzerine sokağın toz toprağının yapıştığı, pütürlü demir sokak kapısını tüm gücümle iteledim ve eşikteki iki basamağın birini ıskalayıp kapının önündeki karın içerisine yuvarlandım. Islak pantolonum iyice canıma yapıştı.

Göğüs kafesim ve boynum ateş içinde yanıyor, başımın içi kaynıyorken, bacaklarım donuyordu. Lastik terliklerim ayağımda ters dönmüş, havaya karışan nefesim bir canavarın burnundan çıkan gri dumanlar gibi burnumun ucundan bir görünüp bir kayboluyordu. Gözlerim karanlığa alışınca, cılız gece ışığının altında mavi elmas tozu serpilmiş gibi parlayan kar örtüsünün üzerinde kıtırtılı sesler çıkararak koşmaya başladım... Muhtarın evine varmam gerek, hem de hemen! Muhtar amca babamla anamın her didişmesinde onları yatıştırmanın bir yolunu bulur.

Koşuyorum. Kara bata çıka, yüreğim atmaktan çatlamak üzere, koşuyorum evde annem kanlar içinde, koşuyorum. Emin divanın üzerinde, koşuyorum anamın bilekleri babamın pençelerinin içinde... Korkuyorum! Öylesine korkuyorum ki sanki ciğerlerimin içinde bir kedi çıkmak için bedenimi tırmalıyor ve cırmıkları damarlarımdan her yerime pompalanıyor.

Soğuk havayı hızlı solumaktan dilim, ağzım yanıyor. Boğazımın jilette kesilmiş gibi sızlamasını duymazdan gelerek koşmaya devam ediyorum. Lastik terliklerim ıslak çorapları-

mın altından kayıyor, düşecek oluyor, toparlanıyorum. Muhtar Tekin Amca'nın evine varmam gerek. Babamın deli olduğunu biliyor, annemi kesmeden elinden alır...

Hâlâ koşuyorum, yol bitmiyor... Muhtar amcanın eviyle bizim evimizin arasının bu kadar uzak olduğunu bilmiyordum. Kınalı Kaya ve İnce Dere donduğuna göre benim de koşarken boğazımda buzdan bir soluk yolu oluşması normaldi. Kapının önüne vardığımda hızlı soluk almaktan kurumuş ağzım dilim cümle kuramaz haldeydi. Babamın emri kulağımda tekrarlanıp duruyordu.

“Bıçağı getir!”

Tekin Amca kapıyı açtığında gözlerinde beliren ifadeden görüntümün hiç iyi olmadığını anladım. Bana korktuğu başına gelmiş, ürkeceği bir teyit sözü ararmış gibi baktı.

“Ne oldu Yusuf? Hayrola evlat?”

“Babam annemi odaya kapattı. Bana bıçağı getir dedi. Anamı kesecek. Size geldim. Yardım et kulun kölen olayım muhtar amca.”

Başım dönüyor. Muhtar amcanın birden sanki boyu kısaldı, ağzı küçüldü, sokak lambasının ışığında mavi gölgeler düşen bırıkları daha da uzadı... Ayakkabılarını aceleyle giyerken, duvardan tüfeğini aldı, içeri karısına bağırdı:

“Hatice jandarmayı ara çabuk! Mehmetlerin eve gelsinler, ben yardıma gidiyorum. Mehmet’in anasına babasına da haber ver hemen oraya gelsinler.”

“Polis arabası gelmişti dün, tebligat varmış, annem mahkemeye gitmiş, boşanacaklarmış. Babam çok kızdı, çok... Gitmemize izin vermiyorlar muhtar amca. Babam bizi öldürsün diye sanki herkes elbirliği etmiş kurtuluşa giden tüm kapıları bir bir kapatıyorlar.”

“Ölüm” sözcüğü dilimin ucuna gelince aklım uyuştuğu yerden birden uyandı! Durumun ne kadar vahim olduğunu koşarken duymazdan gelen beynim Tekin Amca'nın varlığıyla kendimi daha emniyette hissetmiş, sinirlerim birden boşalmıştı, soğuktan morarmış tüm bedenim bir yaprak gibi titriyordu. Durduramıyordum.

Eski pikap birkaç denemeden sonra çalıştı. Karların, vuran ışıkla boncuk boncuk mavi damlalardan oluşan buzdan kumaş gibi görüldüğü sonsuz bir örtü vardı önümüzde ve biz yorgun pikapla bu kumaşın üzerinde, geniş ve kaygan izler bırakarak eve doğru yola çıktık. Ömrümün en kırgın ve umutsuz soluklarını üzerine dökerek koştuğum bu yolu geri giderken vardığımızda karşılaşacağım manzarayı tahmin etmek istemiyordum. Annemi kurtaracaktık. Bu sefer, yani yüzüncü kez, bir baba çocuklarının annesini öldürmeden yetişecektik.

Emin? Emin ne yapıyordu acaba?

Dört yaşındaki bir çocuk gerçeklerden uzaklaşarak kendi dünyasında yaşayan, duyuşu, düşünüşü ve davranışları anormallikler gösterdiği raporlanmış babasının, annesini gözlerinin önünde öldürmesinden sonra nasıl ayağa kalkabilirdi? Vebali kime kalacaktı?

Çıkarken açık bıraktığım yeşil boyalı sokak kapımızın önüne vardığımızda, kapının kapatılmış olduğunu gördüm. Tüylerim dikeldi. Muhtar amcanın peşi sıra, sıtma nöbetine tutulmuş gibi

titreyerek ilerlerken, soğuktan sertleşmiş karın ayaklarımın altında ezilirken çıkardığı ses bir bıçağın tahtaya sürterken çıkardığı sesi anımsatıyor ve dizlerimin bağının çözüldüğünü hissediyordum. Eşiğe varmadan karların üzerine yığıldım... Ötesini hatırlamıyorum.

“Mehmet aç kapıyı! Mehmet benim, muhtar emmi, kapıyı aç hadi oğlum.”

Muhtar demir kapıya her vurduğunda çıkan ses gecenin karanlığında büyüyor, uğursuz bir çan yankısı gibi ağaçlara, duvarlara çarparak mahalleye dağılıyor; jandarmanın eve yaklaşan farlarının aydınlattığı yolda duyan duymayan herkesi dışarı çağırıyordu. İnsanlar topluştu. Kalabalıktan tedirgin cümleler uğulduyor:

“Yine mi kadını dövüyor?”

“Mehmetlerin eve jandarmanın kaçınıcı gelişi bu yahu!”

“Kadın çok bağırdı biz duyduk yarım saat kadar önce... Kimse gitmeye cesaret edemedi. Polisi aradık şimdi. Sesler az önce kesildi.”

“Biz televizyondaki filmde geliyor sandık o sesleri...”

“Mehmet aç kapıyı oğlum.”

“Defne Hanım’la kocası evde yoklar, iki gün önce köydeki basının yanına gittiler.”

“Jandarmayla polis de bıktı bu evden! Birkaç gece önce de kadının üzerine saldırınca kadının çığlıklarına acıyıp şikâyet etmiştik. Polis gelip hastaneye götürdü Mehmet’i. Psikiyatri doktoru izindeymiş, sakinleştirici iğne yapıp yollamışlar eve.”

“Sakinleşmemiş belli... Aklı oynak birine bir bardak su verip eve yollamak gibi bir şey bu! Yazık kadına! Şimdi ne olacak?”

“Mehmet kapıyı aç, bak annenler de geldi.”

“Dağılın, kapının önünde toplaşmayın!”